

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: O. L.**, se sídlem x, zastoupeného JUDr. Tomášem Davidem, advokátem se sídlem Dlážděná 4, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2012, čj. 175862/2012/KUSK, sp. zn. SZ 170095/2012/KUSK REG/Bu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2012, čj. 175862/2012/KUSK, sp. zn. SZ 170095/2012/KUSK REG/Bu, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20.456,- Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám JUDr. Tomáše Davida, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru stavebního a rozvoje města (dále též „správní orgán I. stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 12. 9. 2012, čj. 13857/2012/OSRM/TORE, sp. zn. OSRM/71734/2011/TORE. Stavební úřad tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce taktéž domáhá, prodloužil žadateli, Ředitelství silnic a dálnic ČR, platnost rozhodnutí o umístění stavby „Přeložka silnice I. třídy I/38 L. - Újezd“, na pozemcích blíže označených v tomto rozhodnutí nacházejících se v k. ú. Bratronice u L., L., Struhy, Újezd u L., Újezdec u L., Vlkava a Voděrady u L., do 2 let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 2. 2013, čj. 9 A 20/2013-45, věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze.

Žalobce předně uvádí, že shora označenými rozhodnutími správních orgánů byl zkrácen na svých právech, neboť všechny jeho námitky proti obchvatu obce L. nebyly řádně vypořádány, rozhodnutí bylo vydáno nezákonně, je nepřezkoumatelné a správní orgány při svém postupu porušily procesní předpisy. Poukázal dále na podrobný právní rozbor, který zpracoval v odvolání proti výše označenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stejně jako v předchozích vyjádřeních směřujících k tomuto správnímu orgánu. Žadatel v žádosti o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby tuto potřebu zdůvodnil nedostatkem finančních prostředků, avšak pouze velmi obecným způsobem bez detailnějšího a srozumitelného odůvodnění. Ve vyjádření při ústním jednání i ve vyjádření ze dne 16. 4. 2012 žadatel uvedl, že prostředky na danou stavbu jsou zabezpečeny, žadatel si tedy zcela jasně protirečí. Výše uvedené je podle žalobce velmi podivné v tom, že v době podání žádosti (16. 11. 2011) musel mít žadatel již hotový finanční rozpočet na rok 2012. Podle žalobce nelze takto v čase měnit odůvodnění žádosti. Uváděné argumenty jsou tedy zjevně jen formální a účelové. Institut prodloužení platnosti územního rozhodnutí je svojí povahou mimořádný a k jeho užití musí existovat skutečné důvody. Žalobce k tomu dodal, že Ministerstvo dopravy jako nadřízený orgán žadatele uvedlo, že stavba není zahrnuta v rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2011 ani ve střednědobém výhledu na roky 2012 a 2013 a není obsažena ani v materiálu Strategie dopravy jako nevyhnutelná část rozvoje ČR do roku 2015. Stavba navíc od vydání původního rozhodnutí o umístění stavby není uvedena ani na webových stránkách žadatele. Pochybnosti o finanční stránce dané stavby má žalobce nejen z toho důvodu, že žadatel svoji žádost ve smyslu § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012, řádně neodůvodnil, ale k financování stavby se dále nikterak nevyjádřil a očividně se stavbou do budoucna nepočítá. Žalobce zdůraznil, že stavební úřad může platnost územního rozhodnutí prodloužit toliko výjimečně a v odůvodněných případech. Pokud jsou důvody měněny dodatečně, znamená to pouze tolik, že důvody uvedené v žádosti nebyly skutečné či vážné. Žádost proto nelze považovat za řádnou a nemělo jí být vyhověno. Žalovaný se k této námitce žalobce ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil, resp. převzal konstatování žadatele, aniž by uvedl, proč se k jeho závěru přiklonil. V tomto bodě tedy založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, stejně jako správní orgán I. stupně.

Žalobce dále upozornil na to, že v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že podklady, údaje a informace, které byly posuzovány při vydání územního rozhodnutí, musí být aktualizovány vzhledem ke změně situace. S těmito argumenty se správní orgán I. stupně vůbec nevypořádal. Žalovaný se s částí těchto námitek v odůvodnění svého rozhodnutí snaží vypořádat, nicméně tak činí v rozporu se zákonem, neboť druhoinstanční rozhodnutí nemá doplňovat rozhodnutí I. stupně, ale má je zrušit. Pokud tak neučinil, porušil zásadu dvouinstančního řízení a rovnosti před zákonem. K tomu žalobce podotknul, že žalovaný se ve svém rozhodnutí odvolává na závazné stanovisko krajské hygienické stanice, aniž by ho označil datem. Pokud to bylo stanovisko původní, žalobce namítal jeho neaktuálnost, a pokud existovalo nějaké novější, stavební úřad ho neuvedl v podkladech pro své rozhodnutí, a o to méně by měl v tomto ohledu jeho roli suplovat žalovaný. Ohledně stanoviska k posouzení vlivu na životní prostředí žalovaný uvedl, že rozhodl dne 8. 10. 2007 o jeho prodloužení na neurčitou dobu. Proč prodloužil platnost stanoviska v době, kdy již jeho původní platnost uplynula, nikde neuvádí. Podle žalobce platnost tohoto stanoviska již vypršela, žalovaný k němu neměl vůbec přihlížet. Žalobce dále upozornil na to, že k ostatním jeho námitkám (nezákonná doba rozhodnutí, rozpor se zásadou ochrany veřejného zájmu, podstatné změny okolností) se žalovaný vůbec nevyjádřil, čímž založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. I

podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být námitky vypořádány ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad však v případě těchto námitek poukázal na závěry žadatele, aniž by se sám jakkoliv vyjádřil či uvedl své úvahy, které jej k zamítnutí vedly. Pouze se přiklonil k závěru žadatele, aniž tento postup řádně odůvodnil. Žalobce též namítá, že výrok rozhodnutí stavebního úřadu užívající formulaci „se prodlužuje do 2 let“ je neurčitý, protože nezakládá jistotu účastníkům a nestanoví přesnou dobu její platnosti. Je tím porušen § 68 odst. 2 správního řádu. Žalovaný ve svém potvrzujícím výroku tuto část výroku správního orgánu I. stupně (lhůtu) ani nezmiňuje, čímž se dopouští rovněž porušení zákona. Podle žalobce pak žalovaný rovněž přebírá argumentaci žadatele o tom, že je to prakticky žalobce, kdo zavinil nedostatek financování, protože nedodal podklady nutné k posouzení variantní trasy. Převzetím této argumentace, bez toho aniž by bylo zohledněno vyjádření žalobce k této námitce, dochází jak k nevypořádání s touto námitkou, tak i zde k porušení zásady dvouinstančnosti řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně odkázal na § 93 odst. 3 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že se nepředkládají nová závazná stanoviska. Dotčené orgány nepodaly závazná stanoviska, námitky nebo připomínky k prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, proto stavební úřad nepožadoval (ani nemohl požadovat) aktualizaci podkladů. Protože se na řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení, musí stavební úřad posoudit, zda záměr žadatele je v souladu s § 90 stavebního zákona, a to především s územně plánovací dokumentací. O. L. nemá platný územní plán, přičemž žalovaný souhlasí se stavebním úřadem v tom, že předmětná stavba je v souladu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje. Na žádost o prodloužení daného územního rozhodnutí je třeba pohlížet i z hlediska veřejného zájmu v oblasti dopravy. Pokud jde o námitku nedostatku finančních prostředků, sám žalobce přiznal důvod nedostatku finančních prostředků žadatele. Při jednání na Ministerstvu dopravy v roce 2011 bylo dohodnuto, že z důvodu prověření trasy ze strany žalobce doporučí žadatel nevyčleňovat finanční prostředky na přípravu stavby. V důsledku toho žadatel nepokračoval v další přípravě stavby, tedy zajištění projektové dokumentace a stavebního povolení. K tomu žalovaný dodal, že stavební úřad nemá oprávnění zkoumat solvenci stavebníků a zahrnutí stavby do rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury. Rozhodující je, zda stavbu lze na daných pozemcích umístit. Hluková studie předložená žalobcem představuje pouze více vyhovující hlukovou studii. Krajská hygienická stanice ve svém závazném stanovisku uvedla, že dle výpočtu předložené hlukové studie budou hygienické limity dodrženy. Stavební úřad je vázán návrhem stavebníka a nemůže provádět takové zásahy do navrženého řešení stavby, které by měnily koncepci, objemové či konstrukční řešení stavby, nebo by jinak podstatněji zasahovaly do návrhu předloženého stavebníkem. Podle žalovaného v době vydání napadeného rozhodnutí stavebního úřadu bylo stanovisko k posouzení vlivů zámětu na životní prostřední platné. Jeho platnost může být prodloužena o pět let a to i opakovaně. Odbor životního prostředí žalovaného dne 8. 10. 2007 platnost stanoviska ze dne 20. 5. 2001 potvrdil. Proto žalovaný vychází ze zákona a počítá pětiletou platnost uvedeného stanoviska od 8. 10. 2007. Žalovaný dále ani nezjistil skutečnost, která by znemožňovala stavbu umístit a následně prodloužit platnost územního rozhodnutí s ohledem na podmínky v území.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že zmiňované zásady územního rozvoje byly přijaty v roce 2012, tedy v době, kdy již původní územní rozhodnutí bylo dávno přijato, nehledě na to, že zásady územního rozvoje spíše kopírovaly platné územní rozhodnutí a nikoliv naopak. Navíc koridor vyznačený v zásadách územního rozvoje dovoluje realizovat též řešení navržené žalobcem, tj. vedení obchvatu dále od obce. Podle žalobce je navrhované řešení v příkrém rozporu s veřejným zájmem. Problém dopravní situace u žalobce navrhované řešení neodstraňuje, naopak tvoří překážku udržitelného rozvoje území a jde přímo proti jeho

smyslu. Jeho realizací by došlo k vytvoření tlaku na další odsunutí trasy mimo zástavbu a navíc by to stálo velké množství veřejných prostředků. Závěrem pak zdůraznil, že stanovisko posouzení vlivu záměru na životní prostředí bylo potvrzeno po více než 5 letech od jeho vydání, tedy bylo potvrzeno něco, co již zaniklo. Samostatným podáním ze dne 17. 7. 2013 pak žalobce doplnil svoji argumentaci ještě tak, že účelovost důvodů uváděných žalobcem spočívajících v nedostatku finančních prostředků lze dovodit i z dopisu žadatele ze dne 12. 7. 2010 (jehož kopii žalobce přiložil). Z tohoto dopisu plyne, že zahájení předmětné stavby bylo plánováno na počátek roku 2013. Finanční prostředky na tuto stavbu tak žadatel zcela jistě měl k dispozici a nebyl tedy dán důvod pro prodlužování platnosti územního rozhodnutí.

Při jednání u soudu žalobce nad rámec reprodukované žaloby a repliky prostřednictvím svého zástupce zdůraznil, že bude proti stávající variantě obchvatu brojit všemi dostupnými prostředky. Návrh je v území situován velmi nešťastně. Žalobce se se žadatelem snažil dohodnout a navrhl posunutí záměru o 100 m do bezkonfliktního území, k dohodě ovšem nedošlo. Údaje, z nichž napadené rozhodnutí vychází, jsou založeny na zastaralých podkladech, zátěž se v mezidobí podstatným způsobem zvýšila a trasa je v navrhované podobě nevyhovující. Podaná žádost nebyla řádně doložena a v ní uváděný důvod nebyl vážný. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou přezkoumatelná, přičemž není brán v potaz veřejný zájem, který spočívá v ochraně zdraví občanů obce. Navrhovaná varianta a její případné provedení, bude znamenat, že ihned po kolaudaci bude muset být zahájeno nové řízení týkající se protihlukových bariér, přičemž není jistota, že tyto bariéry budou zajištěny. Žalobce i majitelé pozemků na trase vzdálenější varianty záměru jsou připraveni své pozemky odprodat, v případě setrvání na stávajícím řešení však žalobce využije veškeré právní prostředky k ochraně. Žalobce též navrhl, aby si soud vyžádal od stavebního úřadu informaci o tom, zda byla podána opakovaná žádost o prodloužení územního rozhodnutí. Současně soudu předložil informační leták z webových stránek žadatele týkající se stavby předmětné silnice. Místostarosta žalobce závěrem označil celé projednání záměru za velmi podivné. Žalobce je se stavebním úřadem v kontaktu a snaží se být vstřícný, ale stavební úřad s ním nekomunikuje. Posuzovaný záměr významně znehodnocuje část území žalobce, kde se v současnosti nachází např. domov důchodců. Správní orgány vycházejí ze staré hlukové studie. Zmínil dále i nevhodné chování žadatele, který se zmíněnými problémy žalobce nezabývá. Upozornil též na to, že pokud bude stavba realizována mezi silnicí a stávající zástavbou nebude moci vzniknout žádná stavba a upozornil na příklad obce Kosmonosy, kde doposud nevznikly ani protihlukové bariéry.

Žalovaný při jednání u soudu prostřednictvím pověřeného zaměstnance uvedl, že již byl vydán souhlas s provedením stavby (předmětného záměru), z informací odboru dopravy žalovaného pak plyne, že 11. 8. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o části předmětné stavby (napojení Vlkava – Propustek), čímž bylo územní rozhodnutí konzumováno. Pokud jde o odůvodnění žádosti, to není stavební úřad schopen posuzovat, stejně jako finanční situaci žadatele, přičemž navrženým záměrem byl stavební úřad vázán. Správní orgány respektovaly jednání žadatele a obce, nicméně je pro ně podstatné, že žadatel i v návaznosti na toto jednání na svém návrhu trvá. Žalovaný respektuje a připouští, že hluková studie vypracovaná žalobcem je pro něj výhodnější, nicméně i studie, jež byla podkladem napadených rozhodnutí, je vyhovující. Napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná a na veškeré námitky žalobce bylo reagováno. Žalobce nemusel být účastníkem navazujících řízení, kdy se zjevně jedná pouze o jeden větší záměr z mnoha navazujících. Žalovaný nezpochybňuje vážnost námitek žalobce, zdůrazňuje ovšem, že se v dané věci nejednalo o nové územní rozhodnutí, či jeho změnu, ale pouze o prodloužení již vydaného rozhodnutí. Žalobce byl účastníkem daného územního řízení a své argumenty měl uplatnit již v tomto řízení.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, čj. OStRM 86990/2008-328, rozhodl o umístění stavby „Přeložka silnice I. třídy I/38 L. - Újezd“. Odvolání žalobce proti rozhodnutí zamítl žalovaný jako opožděné rozhodnutím ze dne 22. 1. 2010, čj. 011112/2010/KUSK, sp. zn. SZ 002232/2010/KUSK REG/HS.

Dne 16. 11. 2011 doručil žadatel stavebnímu úřadu *„žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí na stavbu I/38 L. - Újezd“* s tím, že *„z důvodu rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR a nedostatku finančních prostředků nebylo možné stavbu připravit ke stavebnímu povolení.“* Stavební úřad v návaznosti na to vydal dne 16. 2. 2012 oznámení o zahájení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, čj. 2516/2012/OStRM/TORE, které doručil účastníkům a dotčeným orgánům s tím, že *„námitky účastníků řízení, závazná stanoviska dotčených orgánů a připomínky veřejnosti mohou být uplatněny ... nejpozději do 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, jinak se k nim nepřihlíží.“* Vzhledem k tomu, že v uvedené lhůtě byly vzneseny námitky ze strany žalobce, nařídil ve věci stavební úřad ústní jednání, u kterého však dohody o uplatnění námitky nebylo dosaženo (protokol o ústním jednání ze dne 3. 4. 2012, čj. 7225/2012/OStRM/TORE).

Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 12. 9. 2012, čj. 13857/2012/OStRM/TORE, sp. zn. OStRM/71734/2011/TORE, dobu platnosti shora označeného rozhodnutí o umístění stavby prodloužil *„do 2 let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* V rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí pak mimo jiné zamítl námitky žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 9. 2012 odvolání, které žalovaným rozhodnutím ze dne 12. 12. 2012, čj. 175862/2012/KUSK, sp. zn. SZ 170095/2012/KUSK REG/Bu (napadeným projednávanou žalobou) zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Součástí správního spisu je též souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 31. 1. 2008, zn. 221-213/08/MB, jež ve vztahu k předmětné stavbě uvádí, že *„dle výpočtů předložené hlukové studie budou na nové přeložce dodrženy všude hygienické limity ekvivalentních hladin akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru staveb pro bydlení v denní i noční době“*, a sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 10. 2007, čj. 145818/2007/KÚSK/OŽP/Pr, podle něhož *„souhlasné stanovisko vydané dne 20. 5. 2001, pod čj. NM700/1274/1851/OPVŽP/01 e. o. Ministerstvem životního prostředí a zemědělství ... z něhož je zřejmé, že záměr byl předmětem celého procesu posuzování včetně účasti veřejnosti ve smyslu zákona, Výše uvedené stanovisko zůstává v platnosti ... v případě zachování původních parametrů stavby a činností.“*

Krajský soud v Praze neměl pochybnosti o tvrzení žalovaného, podle něhož v návaznosti na přezkoumávané rozhodnutí již byl vydán souhlas s provedením části stavby (žalobce o něm nebyl informován, protože není touto částí stavby dotčen), tedy že napadené rozhodnutí nepozbylo platnosti, a proto považoval za nadbytečné provést k návrhu žalobce důkaz rozhodnutími správních orgánů navazujícími na přezkoumávané rozhodnutí. Krajský soud v Praze proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

První žalobní námitka vznesená žalobcem se týká povahy institutu prodloužení platnosti územního rozhodnutí, jež podle žalobce představuje institut výjimečný a uváděné

důvody musí být skutečné a vážné, což však není v projednávané věci splněno, a proto žádosti nemělo být vyhověno. Relevantní právní úpravou je v tomto ohledu především ustanovení § 93 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož *„Dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení, jinak se k nim nepřihlíží.“* Smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí je zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě může stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli. Účelem popsaného časového omezení je, aby v reálném čase bylo přistoupeno do další fáze vedoucí k samotné realizaci záměru jako takového (stavební řízení), jinak řečeno je nutno eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by určité území bylo „zabráno“ dlouhou dobu pro účely určité stavby, k jejíž realizaci by však mohl fakticky dojít až dlouhou dobu po skončení územního řízení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit především podmínky v daném území. Zde je nutno poznamenat, že při posuzování důvodů prodloužení platnosti územního rozhodnutí je podle názoru zdejšího soudu zcela nezbytně nutno přihlédnout k povaze a rozsahu stavebního záměru. V projednávané věci se jedná o záměr přeložky frekventované silnice I. třídy, tedy záměr z hlediska své realizace i obstarání nezbytných podkladů pro stavební řízení náročný. Stejně tak nelze přehlédnout, že jde o záměr financovaný z veřejných rozpočtů, což se sebou nutně nese zvýšenou administrativní náročnost z hlediska zajištění odpovídajících prostředků k realizaci daného záměru. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že by bylo nutno akceptovat jakoukoliv žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v případě stavebního záměru financovaného z veřejných zdrojů, byla-li by odůvodněna nedostatkem finančních prostředků. V projednávané věci však zdejší soud neshledává nezákonnost v postupu stavebního úřadu, který s ohledem na žadatelem uváděné důvody platnost územního rozhodnutí prodloužil, na čemž nemohou nic změnit jednotlivá vyjádření zástupců žadatele, z nichž žalobce dovozuje, že žadatel měl k dispozici dostatek finančních prostředků, ani dopis žadatele či žalobcem soudu předložené letáky z webových stránek žadatele. V neposlední řadě je třeba poznamenat, že při rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí musí stavební úřad přihlížet též k veřejnému zájmu plynoucímu především ze stanovisek dotčených orgánů (srov. komentář k ustanovení § 93 odst. 3 stavebního zákona, Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M. *Stavební zákon – komentář*. C. H. Beck, 4. vydání, 2014), které v projednávané věci k prodloužení platnosti daného územního rozhodnutí nic nenamítaly. Namítá-li pak žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentačně obdobnou námítkou, odkazuje soud na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný v rámci svého odůvodnění mimo jiné též odkazuje na jednání s Ministerstvem dopravy, na základě něhož nebyly na předmětnou stavbu prostředky vyčleněny. Není tedy sporu o tom, že žalovaný se touto argumentací žalobce zabýval a pokud žalobce upozorňuje, že žalovaný fakticky převzal vyjádření žadatele, nemůže to samo o sobě být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítá porušení zásady dvojinstančnosti a upozorňuje na to, že s některými jeho námitkami se vypořádal až

žalovaný a nikoli správní orgán I. stupně. V tomto ohledu zdejší soud předně upozorňuje na to, že žalobcem zmiňované rozhodnutí (sp. zn. 2 Afs 143/2004) nejen že se týkalo odlišného (daňového) řízení, ale především dopadalo na poměrně specifickou situaci navozující pochybnosti o nepodjatosti pracovníků odvolacího orgánu, kdy „v konkrétní věci žalobkyně bylo konzultováno s pracovníkem jiného orgánu, že tento pracovník vyjádřil na věc svůj názor, správce daně prvního stupně se s ním ztotožnil a podle něj rozhodl. Z následného jednání u správce daně druhého stupně je pak zřejmé, že onen pracovník, který konzultaci poskytl, pracuje ve stejném oddělení jako pracovnice pověřené vyřízením odvolání žalobkyně. Nebylo dokonce vyloučeno, že tím pracovníkem mohla být jedna z nich. Každopádně věděly, o kterého pracovníka se jedná, tedy minimálně s ním musely o celé záležitosti hovořit. Z uvedeného je zřejmé, že v důsledku takového postupu se zásada dvojinstančnosti řízení otrásá v základech“. Nelze souhlasit se žalobcem v tom, že žalovanému nepřísluší „doplňovat“ rozhodnutí stavebního úřadu a že je mohl a měl pouze zrušit a vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Zde je nutno odkázat na zásadu tzv. jednotnosti správního řízení, kdy odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním, což lze učinit za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise (srov. např. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47). Postup žalovaného podle názoru zdejšího soudu nepředstavoval porušení uvedené zásady dvojinstančnosti správního řízení, pokud žalovaný pouze na základě podkladů již obsažených ve správním spise částečně doplnil úvahy stavebního úřadu.

Krajský soud v Praze pak nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by výrok rozhodnutí stavebního úřadu obsahující formulaci „*se prodlužuje do 2 let*“ představoval neurčitost tohoto výroku, pro kterou by bylo nutno napadená rozhodnutí zrušit. Není sporu o tom, že z hlediska jazykového a významového nebylo spojení „*do 2 let*“ stavební úřadem pro účely prodloužení platnosti územního rozhodnutí zvoleno vhodně. Na druhou stranu však podle názoru zdejšího soudu takto zvolená formulace nemůže vyvolávat výkladové nejasnosti, které by snad mohly narušovat jistotu účastníků. Z kontextu výroku i odůvodnění je zjevné, že se doba platnosti územního rozhodnutí prodlužuje a o jaký časový úsek. Namítá-li pak ještě v této souvislosti žalobce, že žalovaný citovanou formulaci nepřevzal do svého potvrzujícího výroku, je k tomu třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí žalovaného je zjevné, jaké rozhodnutí stavebního úřadu potvrzuje a že je nemění. Za těchto okolností by lpění na přesné citaci výroku správního orgánu I. stupně bylo nemístným formalismem.

Jde-li o námitku, že správní orgány neměly vůbec přihlížet ke stanovisku na posuzování vlivu na životní prostředí, neboť platnost stanoviska z roku 2001 byla prodloužena až v roce 2007, tedy v době, kdy dané stanovisko již platnosti pozbylo, zde je nutno opětovně upozornit na podstatu institutu prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Soulad daného stavebního záměru z hledisek uvedených v ustanovení § 90 stavebního zákona (tedy včetně vlivu na životní prostředí) posuzoval stavební úřad v územním řízení samotném. V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu zmiňovaného ustanovení § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Nejedná se tedy o opakované územní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, čj. 7 As 111/2014-43).

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se podle něj nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se nezákonné doby rozhodnutí, rozporem se zásadou ochrany veřejného zájmu a podstatnou změnou okolností – nárůstem autodopravy. K této námitce je třeba předně konstatovat, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může být nevypořádání některé ze vznesených odvolacích námitek pouze tehdy, pokud taková námitka má vztah k předmětu (věci samé). Samozřejmě by bylo žádoucí, aby žalovaný jasně své žalobou napadené rozhodnutí strukturoval a alespoň stručně konstatoval, kterými námitkami a proč se vůbec nezbyval. Pokud se však žalovaný nezabýval námitkou žalobce spočívající v překročení lhůty pro vydání rozhodnutí, nemůže to s ohledem na toliko procesní povahu a význam takové námítky mít jakýkoliv dopad na výsledek řízení ve věci samé.

Pro projednávanou věc je však naopak naprosto stěžejní otázka vypořádání dalších odvolacích námitek, na které žalobce upozorňuje, a to především odvolací námitky, podle níž *„není pravdou, že předpoklady vydání původního územního rozhodnutí zůstaly nezměněny, ale naopak došlo k jejich podstatné změně (nárůst dopravy)“*, kterou žalobce v odvolání dále argumentačně rozvinul. V tomto ohledu soudu nezbyvá, než dát žalobci za pravdu v tom, že citovanou námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval (a to ani nepřímě). Je přitom nutno zdůraznit, že v případě rozhodování o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby se jedná o námitku zcela zásadní. Při rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí je totiž třeba zohlednit (kromě trvajících zájmu žadatele a jeho převahy nad případnými žádostmi jiných osob konkurujícího charakteru) právě otázku případné podstatné změny okolností nastalé v mezidobí od vydání původního rozhodnutí. Na posouzení změny podmínek, na něž žalobce jasně a srozumitelně ve svém odvolání upozornil, však žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval. Nezabýval se jimi přitom ani správní orgán I. stupně, který pokud jde o „zastaralost“ podkladů pouze odkázal na soulad záměru se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje. Krajský soud v Praze nepřehlédl, že žadatel v průběhu odvolacího řízení ve svém vyjádření k odvolání žalobce upozornil žalovaného na *„Analýzu dopravního přínosu a potřebnosti akce I/38 L. – Újezd, která vyvrací jeden z hlavních argumentů obce ... především neaktuálnost vstupních údajů a zastaralost podkladů dokumentace ... která údajně nepostihuje výrazný nárůst intenzity dopravy“*. Přestože sám žadatel argumentaci žalobce související se změnou okolností (nárůstem dopravy) označuje za jeden z „hlavních argumentů“ žalobce, žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil toliko na zopakování vyjádření žadatele, a to navíc pouze v reprodukční části napadeného rozhodnutí (tedy ani nepřevzal závěry žadatele v rámci svého odůvodnění, jako tomu bylo u některých dalších odvolacích námitek). Za těchto okolností je vyloučeno, aby účastníci řízení či zdejší soud mohli z napadeného rozhodnutí (byť třeba jen v náznaku) seznat, jak se žalovaný s citovanou odvolací námitkou vypořádal, zda a z jakých důvodů se žalovaný s argumentací žadatele týkající se nárůstu dopravy (ne)ztotožnil, z čeho přitom vycházel, k jakým závěrům ohledně změny okolností dospěl apod. Pokud snad žalovaný skutečně vycházel z analýzy předložené žadatelem a dospěl k závěru, že nedochází ke změně okolností (podstatný nárůst dopravy), není ze správního spisu zřejmé, že by se účastníci řízení (především žalobce) mohli s touto analýzou blíže seznámit, případně že by byli jinak informováni o jejím obsahu.

Jak tedy plyne z výše uvedeného odůvodnění, přestože soud většinu žalobních námitek vznesených žalobcem nepovažuje za důvodnou, je nutno napadené rozhodnutí zrušit, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou žalobce, jež je pro rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí naprosto stěžejní. S ohledem na shora již zmíněnou zásadu tzv. jednotnosti správního řízení soud současně nezrušil rozhodnutí

správního orgánu I. stupně (jak navrhoval žalobce) a ponechává na úvaze žalovaného, který z možných postupů podle ustanovení § 90 správního řádu po důkladném posouzení všech odvolacích námitek vznesených žalobcem zvolí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení, která činí 20.456 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč a z odměny za právní služby ve výši 16.456 Kč. Tuto částku tvoří čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu (žaloba a replika k vyjádření žalovaného) a účast na jednání u soudu, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 2.856 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. ledna 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová